

HAUNTING
ADELINE

Bestsellerová autorka USA TODAY

H. D. CARLTON

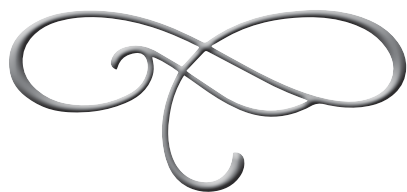
1

HAUNTING ADELINE

Bestsellerová autorka USA TODAY

H. D. CARLTON

Pandora
www.vydavatelstviopandora.sk

2024

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie používať ani reprodukovať akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu s výnimkou krátkych citácií v kritických článkoch alebo recenziách.

Táto kniha je beletristické dielo. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta, udalosti a príhody sú buď výsledkom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými žijúcimi alebo mŕtvymi osobami, udalosťami alebo miestami je úplne náhodná.

Názov

HAUNTING ADELINE

Copyright: © 2021 by H. D. Carlton

All rights reserved

Translation © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © TCR Designs

Illustrations and Edges © Shutterstock, Freepik

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-119-2

ISBN 978-80-8247-120-8 PDF

ISBN 978-80-8247-121-5 EPUB

ISBN 978-80-8247-122-2 MOBI

VAROVANIE

Žiadna z konšpirácií nečerpá z antisemitizmu alebo Q Anon, ale z mojej vlastnej šialenej predstavivosti, bežných konšpirácií v médiách a množstva okultných hororov, ktoré môj otec pozeral, keď vyrastal.

Táto kniha sa končí cliffhangerom. Obsah je veľmi temný a obsahuje spúšťacie situácie, ako napríklad non/dub con medzi hlavnými postavami (pochybný, neistý súhlas k sexuálnemu aktu), grafické násilie, obchod s ľuďmi, obchod s deťmi, obetovanie detí, zmienky o smrti dieťaťa a explicitné sexuálne situácie. Nachádzajú sa tu aj sexuálne úchylky ako hra so zbraňou, somnofília (masturbácia nad spiacou osobou), bondáž a ponižovanie.

Táto kniha bola predtým stiahnutá kvôli varovaniám. Nájdete ich aj v recenziách alebo mi neváhajte napísať priamo. Na vašom duševnom zdraví záleží.

Amande a May,
Zade a ja budeme navždy vaši.

PLAYLIST

Hish – Evil

So Below – Sway

Boy Epic – Dirty Mind

Croosh – Lost

Vi – Victim

The Weeknd – Pretty

The Weeknd – Loft Music

Something Better – The Broken View

Play with Fire – Sam Tinnesz (feat. Yacht Money)

Odhryzla ti mačka jazyk, myška?

PROLÓG

Okná môjho domu sa chvejú pod náporom sily hromu, ktorý sa valí po oblohe. V diaľke udierajú blesky a osvetľujú noc. V tom krátkom okamihu sa v niekoľkých sekundách oslepujúceho svetla objaví muž stojaci za mojím oknom. Sleduje ma. Stále ma sleduje.

Pohybujem sa, tak ako vždy. Srdce mi preskočí úder a potom sa rozbúši, dýcham plytko a ruky sa mi začínajú triasť. Nezáleží na tom, koľkokrát ho vidím, vždy zo mňa vytiahne tú istú reakciu.

Strach.

A vzrušenie.

Neviem, prečo ma to vzrušuje. Niečo so mnou nie je v poriadku. Nie je normálne, aby mi žilami prúdila tekutá horúčava a zanechávala za sebou spalujúce brnenie. Nie je bežné, aby moja myseľ začala premýšľať o veciach, o ktorých by nemala.

Vidí ma teraz? Mám na sebe len tenké tielko na ramienka. Presvitajú mi cez materiál bradavky? Alebo šortky, ktoré mám na sebe, čo mi sotva zakrývajú zadok? Páči sa mu ten pohľad?

Samozrejme, že áno.

Preto ma sleduje, nie je to tak? Preto sa každú noc vracia a čoraz odvažnejšie sa pozerá. A ja ho mlčky vyzývam. Dúfam, že príde bližšie, aby som mala dôvod priložiť mu nôž ku krku.

Pravdou je, že sa ho bojím. Vlastne desím.

Muž, ktorý stál pred mojím oknom, vo mne vyvoláva pocit, že sedím v tmavej izbe a jediné svetlo v nej je žiara televízora, v ktorom vysielajú horor. Desivé. Chcem sa schovať sa, ale výrazná časť môjho ja ma núti nehýbať sa. Obnažuje ma tej hrôze.

To spôsobuje slabé vzrušenie.

Opäť nastala tma. Blesky udierajú do vzdialenejších oblastí.

Dych sa mi zrýchľuje. Nevidím ho, ale on vidí mňa.

Odtrhnem oči od okna, otočím sa a pozriem za seba do tmavého domu. Paranoidne si myslím, že si nejako našiel cestu dovnútra. Nech

sú tieň v Parsons Manor akokoľvek hlboké, čiernobielu šachovnicovú podlahu je vždy vidieť.

Tento viktoriánsky dom som zdedila po starých rodičoch. Moji prastarí rodičia ho postavili začiatkom 40. rokov minulého storočia v krvi, pote a slzách piatich stavebných robotníkov.

Legenda hovorí, – alebo skôr Nana hovorí – že dom sa vznietil a stavebných robotníkov zabil vo fáze výstavby konštrukcie. Nepodarilo sa mi nájsť žiadne novinové články o tejto nešťastnej udalosti, ale duše, ktoré v dome strašia, je cítiť zúfalstvom.

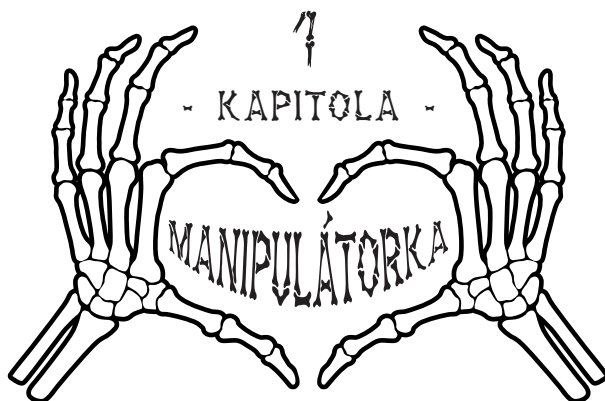
Nana vždy vedela rozprávať veľkolepé príbehy. Moji rodičia pri nich vždy prevracali očami. Mama nikdy neverila ničomu, čo Nana povedala, ale myslím, že jednoducho *nechcela*.

Niekedy v noci počujem kroky. Mohli by to byť duchovia robotníkov, ktorí zahynuli pri tragickom požiari pred osemdesiatimi rokmi. Alebo by to mohol byť len tieň pred mojím domom.

Sleduje ma.

Vždy ma sleduje.

Niekedy mám o svojej matke veľmi temné myšlienky. Myšlienky, ktoré by žiadna príčetná dcéra nemala mať.

Niekedy však nie som celkom príčetná.

„Addie, správaš sa smiešne,“ povie mama cez reproduktor môjho telefónu.

Neodpovedám, zagánim. Odmietnem sa s ňou hádať. Keď nič nehovorím, hlasno si vzdychne. Pokrčím nos. Ohromuje ma, že práve ona vždy nazývala Nanu dramatickou. Nedokáže vidieť svoj vlastný zmysel pre dramatickosť.

„To, že ti starí rodičia darovali dom, ešte neznamená, že v ňom musíš *bývať*. Je starý a všetci v tomto meste by boli radi, keby ho zbúrali.“

Hlavou narazím do opierky, prevrátim očami a snažím sa nájsť trepezlivosť votkanú do zašpinenej strechy auta.

Ako sa mi tam podarilo dostať kečup?

„Len preto, že sa *tebe* nepáči, neznamená, že v ňom nemôžem žiť,“ odvetila som sucho.

Moja matka je mrcha. Jednoducho a jasne. Vždy mala komplex menejcennosti a za nič na svete nemôžem prísť na to, prečo.

„Budeš bývať hodinu od nás! To bude pre teba neuveriteľne nepohodlné, keď nás budeš chcieť prísť navštíviť.“

Och, ako to vôbec prežijem?

Som si istá, že aj moja gynekologička je na hodinu jazdy autom a aj tak sa ju snažím raz ročne navštíviť. A tie návštevy sú oveľa bolestivejšie.

„Nie,“ odpoviem a zdôrazním písmeno N. Skončila som s touto konverzáciou. Pri rozhovore s mojou matkou mi trpezlivosť vydrží len šesťdesiat sekúnd. Potom mi už dochádzajú sily a nemám chuť vynaložiť ďalšie úsilie na to, aby sa rozhovor pohol ďalej.

Ak to nie je jedna vec, tak je to druhá. Vždy si nájde niečo, na čo sa môže sťažovať. Tentoraz je to moja voľba žiť v dome, ktorý mi darovali starí rodičia. Vyrastala som v Parsons Manor, behala som s duchmi po chodbách a piekla som koláčiky s babičkou. Mám na toto miesto milé spomienky. Odmietam ich nechať plávať len preto, že mama nevychádzala s Nanou.

Nikdy som nechápala napätie medzi nimi, ale keď som dospela a začala chápať maminu popudlivosť a postranné narážky, dávalo mi to zmysel.

Nana mala vždy pozitívny, slnečný pohľad na život a na svet sa pozerala cez ružové okuliare. Vždy sa usmievala a hmkala si. Mama je naopak prekliata večne zachmúrenou tvárou a na život sa pozerá, akoby sa jej okuliare rozbili, keď ju vytiahli z Naninej vagíny. Neviem, prečo sa jej osobnosť nikdy nevyvinula na vyšší stupeň ako dikobraz. Nikdy predsa nebola vychovaná ako pichľavá mrcha.

Keď som vyrastala, moja mama a otec mali dom len kilometer a pol od Parsons Manor. Sotva ma znášala, a tak som väčšinu detstva strávila v tomto dome. Po mojom odchode na vysokú sa mama presťahovala z mesta, asi hodinu cesty. Skončila som vysokú a presťahovala som sa k nej, kým som sa nepostavila na vlastné nohy a moja spisovateľská kariéra sa nerozbehla.

Keď sa tak stalo, rozhodla som sa cestovať po krajine. Nikdy som sa neusadila na jednom mieste.

Nana zomrela asi pred rokom a v závete mi darovala dom. Smútok mi bránil presťahovať sa do Parsons Manor. Až doteraz.

Mama znova vzdychne do telefónu.

„Prialo by som si, aby si mala v živote viac ambícií a nezostávala v meste, v ktorom si vyrastala, zlatičko. Urob so svojím životom niečo

viac. Nepremárni ho v tom dome ako tvoja stará mama. Nechcem, aby si sa stala takou zbytočnou ako ona.“

Na tvári sa mi objaví vrčiaci výraz, hrudník mi trhá hnev.

„Hej, mama?“

„Áno?“

„Choď doriti.“

Zložím telefón a nahnevane vrazím prstom do displeja, kým nezačujem oznamovací ton, že sa hovor skončil.

Ako sa opovažuje takto hovoriť o vlastnej mame, ktorá ju vždy milovala a chránila? Nana sa k nej určite nesprávala tak, ako sa ona správa ku mne. To je, dofrasa, isté.

Vytrhnem stránku z maminej knihy, melodramaticky si povzdychnem a otočím sa, aby som sa pozrela von bočným oknom. Spomínaný dom sa týči dovysoka, špička čiernej strechy sa prediera cez pochmúrne mraky a čnie nad rozľahlým zalesneným územím, akoby hovorila *Mala by si sa ma báť*. Nahliadnem cez plece, nepriehľadné húštiny stromov už nie sú lákavé, ich tiene sa plazia z porastu s natiahnutými pazúrmí.

Zachvejem sa a vychutnávam si zlovestný pocit, ktorý vyžaruje z tejto malej časti útesu. Vyzerá presne tak ako v mojom detstve a pohľad do nekonečnej černoty ma vzrušuje.

Parsons Manor sa nachádza na útese s výhľadom na záliv a má vyše kilometra dlhú príjazdovú cestu, ktorá sa tiahne cez husto zalesnenú oblasť. Zoskupenie stromov oddeľuje tento dom od zvyšku sveta, preto máte pocit, že ste tu naozaj sami.

Niekedy máte pocit, že ste na úplne inej planéte, vylúčení z civilizácie. Celá oblasť má hrozivú, melancholickú auru.

A mne sa to prekliato páči.

Dom začal chátrať, ale s trochou lásky sa dá opraviť a bude vyzeráť ako nový. Po stavbe sa plazia liany, šplhajú sa k chrličom umiestneným na streche na oboch stranách sídla. Čierne obloženie šedivie a začína opadávať. Čierna farba okolo okien sa už odlupuje ako lacný lak na nechty. Budem musieť niekoho najať, aby dal veľkej prednej verande novú tvár, pretože sa na jednej strane začína prehybať.

Trávník potrebuje pokosiť, steblá trávy sú takmer také vysoké ako ja a na troch hektároch čistiny rastie burina. Stavím sa, že od posledného kosenia sa tu usadilo množstvo hadov.

Nana zvykla počas jari vyvažovať tmavý odtieň domu kvitnúcimi farebnými kvetmi. Hyacinty, prvosenky, violy a rododendrony.

A na jeseň sa po bokoch domu plazili slnečnice, ktorých žiarivé žlté a oranžové okvetné lístky nádherne kontrastovali s čiernym obložением.

Keď si to sezóna vyžiada, môžem opäť vysadiť okolo domu záhradu. Tentoraz to budú jahody, šalát a tiež bylinky.

Som zahľbená do svojich úvah, keď hore zachytím pohyb.

V osamelom okne na samom vrchu domu sa chvejú záclony.

Podkrovie.

Naposledy, keď som si to overovala, tam nebola centrálna klimatizácia. Nič by nemalo byť schopné pohnúť tými závesmi, ale napriek tomu nepochybujem o tom, čo som videla.

V kombinácii s hroziacou búrkou v pozadí vyzerá Parsons Manor ako scéna z hororu. Vtiahnem spodnú peru medzi zuby a nedokážem zastaviť úsmev, ktorý sa mi objavuje na tvári.

Zbožňujem to.

Nedokážem vysvetliť prečo, ale je to tak.

Srať na to, čo hovorí moja matka. Ja tu žijem. Som úspešná spisovateľka a môžem žiť slobodne kdekoľvek. Čo ak sa rozhodnem žiť na mieste, ktoré pre mňa veľa znamená? Keď zostanem v rodnom meste, nerobí to zo mňa podradného človeka. Dost' cestujem, knižné turné a konferencie... to, že sa usadím v dome, to nezmení. Viem, čo dofrasa, chcem a je mi úplne jedno, čo si o tom hocikto iný myslí.

Najmä mamička najdrahšia.

Mraky zívajú a z ich úst sa leje dážď. Zoberiem kabelku a vystúpim z auta, vdychujúc vôňu čerstvého dažďa. Z ľahkého kropenia sa v priebehu niekoľkých sekúnd stáva prudký lejak. Bleskovo vybehnem po schodoch na verandu, z rúk zotieram kvapky vody a otriasam sa ako mokrý pes.

Milujem búrky. Nemám ale rada, keď som v nich. Radšej sa schúlím pod deku s hrnčekom čaju a knihou, a počúvam, ako prší.

Zasuniem kľúč do zámku a otočím ním. Zasekol sa, odmieta sa otočiť čo i len o milimeter. Lomcujem ním, zápasím, až kým mechanizmus konečne nepovolí a ja môžem odomknúť dvere.

Myslím, že budem musieť dať čoskoro opraviť aj toto.

Otvorím dvere, privíta ma ľadový prievan. Zachvejem sa pod náporom zmesi mrznúceho dažďa, ktorý ešte stále pokrýva moju pokožku a studeného zatuchnutého vzduchu. Vnútro domu je zahalené do tieňov. Cez okná presvitá tlmené svetlo, ale postupne slabne, keď slnko mizne za sivými búrkovými mrakmi.

Mám pocit, že by som mala svoj príbeh začať slovami *bola tmavá búrlivá noc...*

Zdvihnem zrak a usmejem sa. Nado mnou je čierny rebrovaný strop, ktorý tvoria stovky tenkých dlhých kusov dreva. Nad hlavou mi visí veľkolepý luster, zlatá oceľ pokrivená do zložitého vzoru, z ktorého hrotov visia kryštály. Vždy to bol Nanin najcennejší majetok.

Čiernobiela šachovnicová podlaha vedie priamo k čiernym veľkým schodom. Je dostatočne veľká na to, aby sa na ňu zmestil klavír. Prechádza do obývačky. Moje topánky vŕzgajú na dlážke, keď sa odvážim vojsť ďalej.

Toto podlažie je otvorené. Vďaka tomu máte pocit, že by vás toto monštrum mohlo celé pohltiť.

Obývacia časť sa nachádza naľavo od schodiska. Zovriem pery a obzriem sa. Moje vnútro zasiahne nostalgia. Všade je tenká vrstva prachu a vo vzduchu cítiť silnú vôňu naftalínových guľôčok. Vyzerá to tu presne tak, ako keď som tu bola naposledy. Tesne pred tým, ako Nana minulý rok zomrela.

Uprostred obývačky na ľavej stene je veľký čierny kamenný krb a okolo neho sú rozmiestnené červené zamatové pohovky. V strede stojí zdobený konferenčný stolík z tmavého dreva, na ňom prázdna váza. Nana ju kedysi plnila ľaliami, teraz sa v nej zbiera prach a hmyzie mŕtvoly.

Steny sú pokryté čiernou tapetou s kašmírovým paisley vzorom, ktorú dopĺňajú ťažké zlaté závesy.

Najviac sa mi páči veľké arkierové okno v prednej časti domu, z ktorého je krásny výhľad na les za Parsons Manor. Priamo pred ním je umiestnené červené zamatové hojdacie kreslo s ladiacou stoličkou. Nana tam zvykla sedávať, pozorovala dážď a hovorila, že jej mama vždy robila to isté.

Šachovnicový obklad prechádza aj do kuchyne s krásnymi čiernymi morenými skrinkami a mramorovou doskou. Uprostred sa nachádza masívny ostrovček s čiernymi barovými stoličkami lemujúcimi jednu stranu. So starým otcom sme tam sedávali a sledovali, ako Nana varí a tešili sa z toho, ako si sama pre seba hmká, keď pripravuje chutné jedlá.

Otrasiem zo seba spomienky, ponáhľam sa k vysokej lampe pri hojdacom kresle a zažnem svetlo. S úľavou si povzdychnem, keď sa žiarovka rozsvieti maslovo jemnou žiarou. Pred niekoľkými dňami som telefonovala a žiadala, aby energie prepísali na moje meno, ale pri takom starom dome si človek nikdy nemôže byť príliš istý.

Prejdem k termostatu. Číslo na ňom mi spôsobí ďalšie chvenie.

Šestnásť prekliatych stupňov.

Stlačím šípku dohora a nastavím dvadsaťtri stupňov. Nevadí mi nižšia teplota, ale bola by som radšej, keby mi bradavky neprerezávali všetko oblečenie.

Otočím sa dookola a pozriem na svoj domov. Je starý a zároveň nový – domov, v ktorom moje srdce bývalo, odkedy si pamätám, aj keď ho moje telo na chvíľu opustilo.

Usmejem sa a vychutnávam si gotickú slávu Parsons Manor. Takto dom zariadili moji prastarí rodičia a tento vkus sa prenášal z generácie na generáciu. Nana hovorievala, že sa jej páči, keď je najjasnejšou vecou v miestnosti. Napriek tomu mala stále vkus starých ľudí.

Chcem tým povedať, prečo majú tie biele vankúše čipkovaný okraj a uprostred čudnú vyššivanú kyticu kvetov? Nie je to vôbec roztomilé, je to škaredé.

Vzdychnem si.

„Nuž, Nana, vrátila som sa. Presne, ako si chcela,“ zašepkám do mŕtveho vzduchu.

„Si pripravená?“ spýta sa Marietta, moja osobná asistentka. Nepri tomne mi podáva mikrofón a pozornosť venuje ľuďom, ktorí neustále prúdia do malej budovy. Toto miestne kníhkupectvo nebolo stavané na veľký počet ľudí, ale nejako sa im aj tak darí vchádzať.

Hordy ľudí sa hrnú do stiesneného priestoru, zoradia sa do radu a čakajú na začiatok autogramiády. Očami blúdím po dave a v duchu potichu počítam. Po tridsiatke prestávam.

„Áno,“ poviem. Chytím mikrofón. Upútam pozornosť ľudí a šume nie sa zmení na ticho. Desiatky očných buliev sa uprú priamo na mňa. Na líca mi vystúpi rumenec a naskočí mi husia koža. Milujem však svojich čitateľov, prekonám to.

„Skôr ako začneme, chcela by som vám všetkým na chvíľu poďakovať, že ste prišli. Vážim si každého z vás a nesmierne sa teším, že sa s vami všetkými môžem stretnúť. Všetci pripravení?!“ Pýtam sa a snažím sa dostať do svojho tónu vzrušenie.

Nie že by som sa *netešila*, len mám tendenciu byť počas autogramiád neuveriteľne čudná. Nie som prirodzená, pokiaľ ide o sociálne interakcie. Som typ, ktorý vám po položení otázky hľadí uprene do tváre so zamrznutým úsmevom, kým môj mozog spracováva fakt, že som otázku ani nepočula. Zvyčajne je to preto, že mi srdce v ušiach bije až príliš hlasno.

Sadnem si na stoličku a pripravím si fixku. Marietta mi popraje veľa šťastia a odbehne vybaviť iné záležitosti. Bola svedkom mojich peripetii s čitateľmi a má tendenciu nepriamo sa so mnou dostať do rozpakov. Hádam je to jedna z nevýhod zastupovania spoločenského vyvrheľa.

Vráť sa, Marietta. Je to oveľa zábavnejšie, keď nie som jediná, kto sa bude cítiť trápne.

Blíži sa ku mne prvá čitateľka, v ruke drží moju knihu *Pútnik*. Na pehovej tvári jej žiari úsmev.

„Och, Bože, je úžasné stretnúť sa s vami!“ zvolá a takmer mi strčí knihu do tváre. Úplne ako by som to urobila ja.

Široko sa usmejem a jemne vezmem knihu.

„Aj ja vás rada stretávam,“ odvetím. „A ahoj, tím Pehy,“ dodám a mávnm ukazovákou medzi jej a mojou tvárou. Trochu rozpačito sa zasmee, prstami si prejde po lícach. „Ako sa voláte?“ Poponáhľam sa, skôr než sa zasekneme na čudnom rozhovore o stave pleti.

Bože, Addie, čo ak neznáša svoje pehy? Hlupaňa.

„Megan,“ odpovie a potom mi to meno vyhláskuje. Chveje sa mi ruka, keď opatrne píšem jej meno a krátke ďakovné venovanie.

Môj podpis je nedbalý, ale to v podstate reprezentuje celú moju existenciu.

Podávam jej knihu späť a s úprimným úsmevom jej ďakujem.

Keď ku mne podíde ďalší čitateľ, cítim tlak na svojej tvári. Nieкто na mňa uprene hľadí. Je to hlúpa myšlienka, *všetci* na mňa uprene hľadia.

Snažím sa to ignorovať a na ďalšieho čitateľa sa usmievam, ale ten pocit sa len stupňuje, až si pripadám, akoby mi pod kožou bzučali všetky a pri tele mi držali fakľu. Je to... je to iné ako všetko, čo som doteraz cítila. Chĺpky na zátylku sa mi dvíhajú a cítim, ako sa mi líca rozpalujú do jasnej červenej.

Polovicu pozornosti venujem nadšenej čitateľke a knihe, ktorú podpisujem, druhú polovicu davu. Očami nenápadne prechádzam po priestore kníhkupectva a snažím sa odhaliť zdroj svojho nepokoja bez toho, aby to bolo zjavné.

Pohľadom sa zastavím na osamelej osobe stojacej úplne vzadu. Nekajý muž. Dav zahaluje väčšiu časť jeho tela, cez medzery medzi hlavami ľudí mu vykúkajú len kúsky tváre. Ale to, čo vidím, ma zastaví uprostred písania.

Jeho oči. Jedno také tmavé a bezodné, až mám pocit, akoby som hľadela do studne. A druhé, ľadovo modré, také svetlé, až je takmer biele, pripomína mi oči huskyho. Farebné oko pretína jazva, akoby si už aj tak nevyžadovalo pozornosť.

Niektó zakašle. Nadskočím, odtrhnem od neho zrak a pozriem sa späť na knihu. Moja fixka spočinula príliš dlho na tom istom mieste. Vytvorila veľkú čiernu bodku.

„Prepáčte,“ zamrmlam a dokončím svoj podpis. Načiahnem sa, vezmem záložku, podpíšem aj tú a zastrčím ju do knihy ako ospravedlnenie.

Čitateľka sa rozžiari, na chybu už zabudla a odbehne aj s knihou. Keď sa obzriem späť a hľadám toho muža, je preč.

„Addie, musíš sa s niekým vyspať.“

Perami zovriem slamku a odchlipnem si z čučoriedkového martini tak veľa, ako mi to ústa dovoľia. Daya, moja najlepšia kamarátka, ma pozoruje. Netrpezlivo krčí obočie.

Myslím, že potrebujem väčšie ústa. Zmestilo by sa do nich viac alkoholu.

Nevyslovím to nahlas, pretože jej následná reakcia by bola, že nech ich namiesto toho použijem na väčší penis.

Pokračujem v saní cez slamku. Natiahne sa a vytrhne mi plast z pier. Dno pohára som dosiahla pred solídnyimi pätnástimi sekundami a cez slamku som iba nasávala vzduch. To je najviac akcie, ku ktorej sa moje ústa za posledný rok dostali.

„Páni, osobný priestor,“ zamrmlam a položím pohár. Vyhýbam sa Dayiným očiam a hľadám v reštaurácii čašníčku, aby som si mohla objednať ďalšie martini. Čím rýchlejšie budem mať slamku opäť v ústach, tým skôr sa budem môcť tejto konverzácii vyhnúť.

„Neodbiehaj, mrcha. Si v tom nanič.“

Naše pohľady sa stretnú, prejde chvíľa a obe prepukneme v smiech.

„Zjavne som nanič aj v tom, ako dostať niekoho do postele,“ poviem, keď sa náš smiech upokojí.

Daya mi venuje komický pohľad.

„Mala si množstvo príležitostí. Len ich nevyužívaš. Si sexy dvadsaťšesťročná žena s pehami, skvelými prsiami a zadkom, pre ktorý by niekto zomrel. Muži sú tam von a čakajú.“

Pokrčím plecami a opäť sa vyhnem. Daya sa nemýli. Mám možnosti. Len ma žiadna z nich nezaujíma. Všetky ma nudia. Jediné, čo dostanem, je *čo máš na sebe a chceš prísť, žmurk* o jednej v noci. Mám na sebe tie isté tepláky, ktoré som mala na sebe posledný týždeň, na rozkroku mám záhadnú škvrnu a nie, nechcem, kurva, prísť.

S očakávaním vystrie ruku.

„Daj mi svoj telefón.“

Oči sa mi rozšíria.

„Doriti, nie.“

„Adeline Reillyová. Daj mi. Tvoj. Zasraný. Telefón.“

„Alebo čo?“ podpichujem ju.

„Alebo sa hodím cez stôl, maximálne ťa zahanbím a aj tak dosiahnem svoje.“

Pohľadom konečne zazriem čašníčku a zamávam jej. Zúfalo. Ponáhľa sa k nám a pravdepodobne si myslí, že som v jedle našla vlas, hoci v skutočnosti ho má moja najlepšia kamarátka práve teraz v zadku.

Ešte chvíľu otáľam a pýtam sa čašníčky, aký nápoj má najradšej. Pozrela by som si nápojový lístok aj druhýkrát, keby nebolo neslušné nechať ju čakať. Má iné stoly. Vyberiem si jahodové martini namiesto zeleného jablka a čašníčka sa opäť ponáhľa preč.

Vzdychnem si.

Natiahnem ruku s telefónom, plesnem ho do Dayinej stále natiahnutej ruky, pretože ju nenávidím. Víťazoslávne sa usmeje a začne písať. Nezbedný záblesk v jej v očiach je čoraz jasnejší. Jej palce sa rozbehnú na takú turbo rýchlosť, že zlaté krúžky, ktoré ich obopínajú, sú takmer rozmazané.

Jej sivozelené oči sú olemované takým druhom zla, aké by ste našli len v Satanovej Biblii. Keby som sa v nej trochu pohrabala, som si istá, že by som tam niekde našla jej obrázok. Sexbomba s tmavohnedou pleťou, rovnými čiernymi vlasmi a zlatým krúžkom v nose.

Pravdepodobne je diabolská sukuba alebo niečo podobné.

„Komu píšeš?“ Zastonám a takmer zadupem nohou ako dieťa. Zdržím sa, ale stačí málo a otvorím ventil svojej sociálnej úzkosti. No a chytí ma napríklad bláznivý záchvat hnevu uprostred reštaurácie.

Okrem toho, sedím pri treťom martini a práve teraz mám tak trochu dobrodružnú náladu.

Pozrie sa na mňa, zamkne môj telefón a po niekoľkých sekundách mi ho vráti. Okamžite ho opäť odomknem a začnem prehľadávať správy. Nahlas zastonám. Poslala erotickú správu Greysonovi. Nie obyčajnú. Jednoducho *sextingová*.

„Príď ku mne dnes večer a poriadne ma vylíž. Túžim po tvojom obrovskom vtákovi,“ čítam suchým tónom nahlas. To ale nie je všetko. Zvyšok hovorí o tom, aká som nadržaná a ako každý večer obchytkávam samu seba s myšlienkami na neho.

Zastonám a venujem jej ten najzhnusnejší pohľad, aký len dokážem. Pri výraze mojej tváre by aj smetisko vyzeralo ako dom Mr. Propera.

„To by som ani nepovedala!“ sťažujem sa. „To ani neznie ako ja, ty mrcha.“

Daya sa zachechce, malá medzierka medzi jej prednými zubami je poriadne viditeľná.

Naozaj ju nenávidím.

Ozve sa telefón. Daya takmer vyskočí, ja rozmýšľam nad tým, že vygúglím kontaktné informácie stránky *1000 spôsobov ako zomrieť*, aby som im mohla poslať nový príbeh.

„Prečítaj si to,“ žiada a jej hrabivé ruky už siahajú po mojom telefóne, aby si mohla prečítať odpoveď. Vytrhnem jej ho z dosahu a otvorím správu.

GREYSON: Už bolo načase, že si prišla k rozumu, zlato. Budem tam o ôsmej.

„Neviem, či som ti to už niekedy povedala, ale naozaj ťa, kurva, nenávidím,“ zašomrem a znova sa na ňu zamračím.

Usmeje sa a odpije si zo svojho drinku.

„Aj ja ťa milujem, dievčatko.“

„Doriti, Addie, chýbala si mi,“ vydýchne mi Greyson do krku a priťlačí ma k stene. Moja chrbtová kosť bude ráno doráňaná. Prevraciam

oči, keď sa mi znova prisaje na krk a zastonám, keď mi pritlačí vtáka medzi stehná.

Rozhodla som sa prekonať a trochu vypustiť paru. Greysona som preto nezrušila, ako som chcela. Ako *chcem*. To rozhodnutie ľutujem.

Momentálne ma drží pritlačenú k stene v mojej strašidelnej hale. Krvavočervené steny lemujú staromódne svietniky a medzi nimi sú desiatky rodinných fotografií niekoľkých generácií. Mám pocit, že ma sledujú, v očiach vidím opovrhnutie a sklamanie. Sú svedkami toho, ako si to ich potomok priamo pred nimi ide s niekým rozdať.

Funguje len niekoľko svetiel, osvetľujú pavučiny, ktorými sa to tam len tak hemží. Zvyšok chodby je celý v tieni. Čakám, kedy sa odtiaľ vyplazí démon z filmu *Smrtiaca nenávisť*, aby som mala zámienku utiecť.

V tejto chvíli by som Greysona na ceste von určite potkla a ani kúsok sa za to nehanbím.

Šepká mi do ucha ďalšie oplzlosti, ja si prezerám svietnik visiaci nad našimi hlavami. Greyson raz mimovoľne povedal, že sa bojí pavúkov. Rozmýšľam, či sa môžem nenápadne natiahnuť, vybrať pavúka z pavučiny a dať ho Greysonovi na zadnú stranu košele.

To by mu zapálilo oheň pod zadkom a vypadol by odtiaľto. A pravdepodobne by sa hanbil so mnou znova rozprávať. Jedno aj druhé by bola výhra.

Práve keď sa to chystám urobiť, odtiahne sa, zadychčaný po tom sólovom francúzaku, ktorý robil s mojím krkom. Akoby čakal na to, že mu môj krk vráti to lízanie späť.

Medené vlasy má rozstrapatené od mojich rúk a jeho bledá pokožka je sfarbená rumencom. Predpokladám, že je to prirodzené pre ryšavých ľudí.

Greysonovi hrá všetko ostatné do karát, čo sa vzhľadu týka. Je sexy ako hriech, má krásne telo a zabijácky úsmev. Škoda, že nevie šukať a je to úplný, a totálny debil.

„Presuňme to do spálne. Potrebujem byť hneď v tebe.“

Trhne mnou. Navonok aj zvnútra. Snažím sa to zahrať na prevliekanie trička cez hlavu. Vie sa sústrediť na tak dlho asi ako bígel. A presne,

ako som predpokladala. Už zabudol na môj malý prešlap a intenzívne mi hľadí na prsia.

Aj v tom mala Daya pravdu. *Mám skvelé prsia.*

Načiahne sa, aby mi strhol podprsenku. Asi by som ho plesla po ruke, keby mi ju naozaj roztrhol. Vyruší nás hlasné búchanie z hlavného poschodia. Zamrzne.

Zvuk je taký náhly a taký prudký, až zalapám po dychu. Srdce mi búši v hrudi. Naše oči sa stretnú v ohromenom tichu. Nieкто búcha na moje vchodové dvere a neznie to príliš milo.

„Čakáš niekoho?“ spýta sa a ruka mu klesne k boku, očividne je tým vyrušením frustrovaný.

„Nie,“ vydýchnem. Rýchlo si natiahnem späť tričko – naopak – a ponáhľam sa dolu po vŕzgajúcich schodoch. Chvíľu sa pozerám za okno vedľa dverí. Veranda je prázdna. Zvraším čelo. Nechám spadnúť záves a postavím sa pred dvere. Domom sa rozpína ticho noci.

Greyson pristúpi ku mne so zmäteným výrazom na tvári.

„Ehm, chystáš sa otvoriť?“ spýta sa hlúpo a ukáže na dvere, ako by som nevedela, že sú priamo predo mnou. Takmer mu poďakujem za pokyny, len aby som z neho urobila vola, ale zdržím sa. Niečo v tom zaklopaní rozozvučalo v mojich inštinktoch červený kód. Zaklopanie znelo agresívne. Nahnevane. Akoby nieкто v plnej sile búchal na dvere.

Skutočný muž by po takomto hluku navrhol, že dvere otvorí. Najmä keď nás obklopuje kruh vo veľkosti kilometer a pol hustého lesa a tridsať metrový zráz do vody.

Ale namiesto toho na mňa Greyson hľadí s očakávaním. A trochu akoby som bola hlúpa. Zafučím, odomknem dvere a prudko ich otvorím.

Nikto tam nie je. Vyjdem na verandu. Prehnuté dosky stonajú pod mojou váhou. Studený vietor mi rozstrapatí škoricové vlasy. Pramene ma štekli na tvári a po koži mi nabiehajú zimomriavky. Zastrčím si vlasy za uši a prejdem koniec verandy. Nakloním sa cez zábradlie a pozerám sa dolu na bok domu. Nikto.

Nikto nie je ani na druhej strane domu.

V lese by mohol pokojne byť niekto, kto by ma pozoroval. Je taká tma, že nemám šancu to zistiť. Nie, pokiaľ tam nepôjdem a nebudem pátrať sama.

A aj keď zbožňujem horory, nemám záujem v nich hrať.

Greyson stojí na verande vedľa mňa, pohľadom skúma stromy.

Nieko ma sleduje. Cítim to. Som si tým istá rovnako ako existenciou gravitácie.

Po chrbte mi prebehnú zimomriavky sprevádzané privalom adrenalínu. Je to rovnaký pocit, aký mám, keď pozerám strašidelný film. Začína sa búšením srdca, potom sa mi hlboko v žalúdku usadí ťažoba, ktorá sa prepadne až kdesi na dno môjho vnútra. Pohnem sa, nie som s tým pocitom práve teraz úplne spokojná.

Dychčiac sa ponáhľam späť do domu a hore po schodoch. Greyson sa drží za mnou. Nevšimnem si, že sa postupne vyzliekol, kým kráčal po chodbe. Vstúpim do svojej izby. Otočím sa, je úplne nahý.

„Vážne?“ odsekнем. Zasraný idiot. Niekto mi práve zabúchal na dvere, akoby mu drevo osobne vrazilo triesku do zadku a on je hneď pripravený pokračovať tam, kde skončil. Prisať sa mi na krk, akoby človek chlípal žele z téglíka.

„Čože?“ spýta sa neveriacky a rozťahne ruky.

„Nepočul si práve to, čo som počula? Niekto mi búchal na dvere a bolo to trochu desivé. Nemám teraz náladu na sex.“

Čo sa stalo s gavalierstvom? Myslím, že normálny muž by sa spýtal, či som v poriadku. Zistil by, ako sa cítim. Možno by sa pokúsil uistiť, že mi je dobre a som uvoľnená. Až potom by do mňa strčil svojho vtáka.

Chápete, prečíta náladu v miestnosti.

„Myslíš to vážne?“ spýta sa, v hnedých očiach mu zaiskrí hnev. Majú farbu ako hovno, rovnako ako jeho posraná osobnosť a ešte posranejšia hra na mŕtvicu. Ten chlapík je na úrovni rýb. Presne tak sebou plieska, keď šuká. Mohol by byť rovno nahý vyložený na rybom trhu. Mal by väčšiu šancu nájsť niekoho, kto by ho zobral domov. Tým niekým nebudem ja.

„Áno, myslím to vážne,“ poviem podráždene.

„Dofrasa, Addie,“ vyštekne, nahnevane zdvihne ponožku a oblieka si ju. Vyzerá ako idiot. Úplne nahý až na jednu ponožku, pretože zvyšok oblečenia má stále chaoticky pohodený na chodbe.

Vyletí z mojej izby a cestou zbiera kusy oblečenia. Prejde do polovice a otočí sa ku mne.

„Si taká suka, Addie. Vieš, čo robíš? Mám kvôli tebe modré gule a už ma to nebaví. Skončil som s tebou aj s týmto zasraným strašidelným domom,“ prská a ukazuje na mňa prstom.

„A ty si kokot. Vypadni z môjho domu, Greyson.“ Jeho oči sa najprv rozšíria od šoku a potom sa zúžia do tenkých štrbín preplnených zúrivosťou. Otočí sa, napriahne ruku dozadu a pästou vrazí do sadrokartónu.

Keď mu v ňom zmizne polovica jeho ruky, zalapám po dychu, šokovane a neveriacky otvorím ústa.

„Keďže tvoju nedostanem, napadlo mi, že si vytvorím vlastnú diery, do ktorej sa dnes večer dostanem. Oprav si to sama, suka,“ odpluje si. Ešte stále má na sebe len jednu ponožku. S náručou plnou oblečenia vyrazí preč.

„Si chuj!“ zúrim a dupem k veľkej diere v mojej stene, ktorú práve vytvoril.

Vchodové dvere sa o necelú minútu zatresnú.

Dúfam, že tá záhadná osoba je stále tam vonku. Nech sa ten kretén nechá zavraždiť oblečený v jednej ponožke.

4. apríl, 1944

Za mojím oknom je nejaký neznámy muž.

Neviem, kto je alebo čo odo mňa chce. Ale myslím, že ma pozná. Sleduje ma cez okná, keď John nie je doma. Na hlave nosí vysoký klobúk, skrýva predou svoju tvár. Snažila som sa k nemu podísť, ale keď to urobím, utečie.

Ešte som o tom Johnovi nepovedala. Neviem pochopiť prečo, ale niečo ma zdržiava od toho, aby som otvorila ústa a priznala, že ten muž ma sleduje. John by to nezobral veľmi dobre. Išiel by von so svojou puškou a snažil by sa ho nájsť.

Musím priznať, že sa viac bojím toho, čo by sa stalo môjmu návštevníkovi, keby sa to manželovi podarilo.

Veľmi sa bojím tohto neznámeho muža.

Ale Bože, tiež ma zaujíma.

Krik bolesti, ktorý sa odráža od betónových stien, je už trochu otravný.

Niekedy je na hovno byť hackerom a zabijakom. Naozaj ma baví ubližovať ľuďom, ale dnes večer už nemám na toho ufňukaného zmrda trpezlivosť.

A za normálnych okolností mám trpezlivosť svätca.

Viem, ako čakať na to, čo chcem najviac. Ale keď sa snažím získať nejaké skutočné odpovede a chlapík je príliš zaneprázdnený sraním si do nohavíc a plačom, aby mi dal súvislú odpoveď, som trochu podráždený.

„Tento nôž sa ti o chvíľu dostane do polovice oka,“ upozorním ho. „Nezľutujem sa nad tebou, rovno ti ho vrazím až do mozgu.“

„Kurva, človeče!“ vykrikuje. „Povedal som ti, že do skladu som zašiel len párkrát. O nejakom zasranom rituáli nič neviem.“

„Takže mi hovoríš, že si zbytočný,“ usúdím a priblížim mu čepeľ k oku.

Zavrie ich, akoby tá tenká koža mohla zabrániť tomu, aby mu nôž prešiel okom.

Kurevsky smiešne.

„Nie, nie, nie,“ prosí. „Poznám tam niekoho, kto by ti mohol poskytnúť viac informácií.“

Po nose mu steká pot a mieša sa s krvou na tvári. Jeho príliš dlhé masťné blond vlasy sa mu lepia na čelo a na zátylok. Už vlastne nie sú ani blond, väčšinu z nich má teraz zafarbenú na červeno.

Už som mu odrezal jedno ucho, odtrhol desať nechtov, prerezal obe Achillove päty, urobil niekoľko bodných rán na špecifických miestach, ktoré nedovolia, aby ten zmrd vykrvácal príliš rýchlo a už mal príliš veľa zlomených kostí na to, aby sa dali spočítať.

Zmrd sa nezdvihne a neodkráča odtiaľto, to je kurva isté.

„Menej plaču, viac rozprávania,“ vyšteknem a poškrabem mu špičkou noža o jeho stále zatvorené viečko.

Odtiahne sa od noža a spod mihalníc sa mu derú slzy.

„J-jeho meno je Josh. Je to jeden z vedúcich operácie, má na starosti vyslanie chlapov, ktorí pomáhajú chytiť dievčatá. O-on je v sklade veľké zviera, v podstate to tam celé riadi.“

„Josh aký?“ okríknem ho.

Vzlyká.

„Ja neviem, človeče,“ narieka. „Predstavil sa ako Josh.“

„Ako vyzerá?“ precedím netrzeplivo cez zuby.

Posmrkáva, po popraskaných perách mu tečú sople.

„Plešatý, s jazvou vo vlasoch a bradou. Tá jazva sa nedá nevšimnúť, vyzerá dosť skurvene.“

Otočím krkom, zastonám, keď mi popraskajú stavce. Bol to kurva dlhý deň.

„Skvelé, vďaka, človeče,“ poviem nenútene, akoby som ho už tri hodiny pomaly nemučil.

Jeho dych sa upokojí a pozrie na mňa škaredými hnedými očami, z ktorých vyžaruje plno nádeje.

Takmer sa rozosmejem.

„T-ty ma púšťaš?“ spýta sa a hľadí na mňa ako prekliate zatúlané šteňa.

„Samozrejme,“ poviem veselo. „Ak dokážeš vstať a chodiť.“

Pozrie sa na svoje prerezané päty a vie rovnako dobre ako ja, že ak sa postaví, jeho telo sa zvalí na zem.

„Prosím, človeče,“ blaboce. „Môžeš mi pomôcť vyjsť von?“

Pomaly prikývnem.

„Áno, myslím, že to môžem,“ poviem a prerazím mu celú zreničku nožom.

Okamžite zomrie. Ešte sa mu z očí nevytratila ani všetka nádej. Alebo skôr z jeho jedného oka.

„Znásilňuješ deti,“ poviem nahlas, hoci ma už nie je schopný počuť. „Akoby som ťa mohol nechať žiť,“ dokončím so smiechom.

Vytiahnem nôž z jeho oka, hrozí, že zvuk sania mi zničí všetky plány na večeru v najbližších hodinách. Čo je otravné, pretože som hladný. Hoci si vychutnávam dobré mučenie, rozhodne nie som zmrd, ktorého vzrušujú zvuky, ktoré ho sprevádzajú.

Klokotanie, srkanie a iné čudné zvuky, ktoré vydávajú telá, keď znášajú extrémnu bolesť a sú do nich vrázané cudzie predmety, nie sú zvukovou kulisou, pri ktorej by som niekedy zaspával.

A teraz tá najhoršia časť – rozkúskovať ho a správne sa toho zbaviť. Nedôverujem iným ľuďom, ktorí by to urobili za mňa. Táto nudná a špinavá práca zostáva na mňa.

Vzdychnem si. Aké je to príslovie? Ak to chcete mať urobené dobre, urobte si to sami?

V tomto prípade, ak nechcete, aby vás chytili a obvinili z vraždy, zbavte sa tela sami.

Zdá sa mi, akoby bolo desať hodín večer, ale je len päť hodín popoludní. Aj keď je to po práci s časťami ľudských tiel všetko poriadne v riti, mám chuť na poriadny hamburger.

Moje obľúbené hamburgerové miesto sa nachádza priamo na Tretej Avenue a nie je príliš ďaleko od môjho domu. Parkovanie je v Seattli na hovno, preto som nútený zaparkovať o niekoľko blokov ďalej a ísť tam pešo.

Blíži sa búrka, čoskoro sa nám na hlavy a plecia spustí prudký dážď – počasie typické pre Seattle.

Pískam si nejakú melódiu, kráčam po ulici, míňam obchody a množstvo dverí, do ktorých ľudia vchádzajú a vychádzajú ako híf mravcov.

Predo mnou svieti kníhkupectvo, ktorého teplá žiara svieti na studený mokrý chodník a pozýva okoloidúcich do svojho tepla. Keď sa blížim, všimnem si, že je plné ľudí.

Než sa pohnem ďalej, venujem mu pohľad. Beletria ma nezaujíma – čítam len to, čo ma niečo naučí. Najmä o informatike a hackingu.

Teraz ma už tie knihy nemôžu nič naučiť. Zvládol som to a potom prekonal.

Otočím hlavu, aby som sa pozrel na nejaké iné hovadiny a pohľad mi padne na tabuľu priamo pred kníhkupectvom. Usmieva sa z nej na mňa tvár.

Aj napriek tomu, že im to nedovolím, moje nohy spomalia, prilepia sa k betónovému chodníku. Nieкто do mňa zozadu narazí, tá malá postava ma sotva odhodí dopredu, ale aj tak ma dokáže vytrhnúť z toho čudného tranzu, do ktorého som upadol.

Otočím sa a zagánim na rozzúreného chlapa za mnou, ktorý sa chystá otvoriť ústa a nadávať mi, no v okamihu, keď sa pozrie na moju zjazvenú tvár, odíde, napoly kráča, napoly uteká. Zasmial by som sa, keby som nebol taký rozptýlený.

Predo mnou je obrázok autorky, ktorá organizuje autogramiádu.

Je neuveriteľná.

Dlhé vlnité škoricové vlasy má prehodené cez drobné plecica. Krémovú, slonovinovú pleť má na nose a lícach poľfkánú pehami. Lahkými a sporadickými bez toho, aby prekryvali jej nevinnú tvár.

Ale to, čo ma priťahuje, sú jej oči. Zvodné šikmé, také, ktoré vždy vyzerajú zmyselne bez toho, aby sa o to snažila. Majú takmer rovnakú farbu ako jej vlasy. Taká svetlá hnedá, až je to nezvyčajné. Stačí jeden pohľad tohto dievčaťa a každý muž z nej musí byť na kolenách.

Jej pery sú plné a ružové, rozťahnuté do žiarivého úsmevu s rovnými bielymi zubami.

Všimol som si meno pod fotkou.

Adeline Reillyová.

Krásne meno vhodné pre bohyňu.

Nemá tú umelú krásu, ktorú vidíte na stojanoch časopisov. Aj keď by sa bez Photoshopu a chirurgických zákrokov ľahko dostala na niektorú z týchto obálok, jej črty sú prirodzené.

V živote som videl veľa krásnych žien. Veľa som ich aj pretiahol.

Ale niečo na nej ma zaujalo. Mám pocit, akoby som mal za chrbtom uragán, ktorý ma tlačí k nej a nedáva mi priestor na odpor. Nohy ma nesú do kníhkupectva, moje čierne čizmy zašpinia uvítací koberček pri vchode.

Vzduchom sa šíri vôňa starých kníh, hoci je ju ťažké zachytiť. Priestor zapĺňa obrovská skupina ľudí. Táto malá budova bola stavaná tak na desať veľkých polic na knihy na ľavej strane miestnosti, malý pokladničný pult na pravej strane a možno tridsať ľudí. Teraz je uprostred miestnosti veľký stôl, pri ktorom sedí autorka a v zatuchnutom obchode sa tiesni najmenej dvojnásobok maximálneho počtu ľudí.

Je tu príliš horúco. Je to tu príliš preplnené.

A jeden chuj vedľa mňa si stále vrta v nose a špinavou rukou sa dotýka knihy, ktorú drží v ruke. Na obálke zahliadnem *Reillyovú*.

Chudák dievča. Je nútená podpísať knihu, ktorá je pravdepodobne celá pokrytá hlienmi.

Otvorím ústa, pripravený povedať tomu zmrdovi, aby prestal hľadať poklad vo svojich nozdrách, keď mám odrazu pocit, že sa otvorila nebeská brána.

V tej sekunde sa zdá, že ľudia predou mnou sa rozchádzajú v ideálnom uhle a poskytujú mi jasný výhľad. Najprv ju vidím len kútikom oka, ale aj ten malý záblesk stačí na to, aby sa mi rozbúchalo srdce.

Hlava sa mi krúti ako jednej z tých strašidelných mrch vo filme o exorcistoch – pomaly, ale som si istý, že namiesto zlovestného úsmevu vyzerám tak, akoby som práve zistil, že existujú dôkazy o tom, že Zem je vlastne plochá alebo nejaká iná sračka.

Pretože aj to je kurevsky vtipné.

Kyslík, slová, súvislé myšlienky – všetky tieto sračky zmiznú, keď sa prvýkrát pozriem na Adeline Reillyovú z mäsa a kostí.

Doriti.

Naživo je ešte viac nádherná. Pri pohľade na ňu sa mi podlamujú kolená a zrýchľuje pulz.

Neviem, či Boh naozaj existuje. Neviem, či ľudstvo niekedy kráča-lo po Mesiaci. Neviem ani to, či existujú paralelné vesmíry. Čo však viem, je, že som práve našiel zmysel života, ktorý sedí za tamtým stolom s rozpačitým úsmevom na tvári.

Zhlboka sa nadýchnem a nájdem si miesto pri stene vzadu. Zatiaľ sa nechcem priblížiť.

Nie.

Chcem ju chvíľu sledovať.

Zostávam teda vzadu a pozerám cez desiatky hláv, snažím sa mať na ňu dobrý výhľad. Vďaka bohu za moju výšku, lebo keby som bol nízky, asi by som všetkých prevalcoval.

Vysoká štíhla žena podáva mojej novej posadnutosti mikrofón a tá na krátky okamih vyzerá, že je pripravená ujsť. Civie na mikrofón, akoby jej žena podávala odrezanú hlavu.

Jej výraz však zmizne v priebehu niekoľkých sekúnd, keď si nasadí svoju masku. A potom chytí mikrofón a priloží si ho k rozochveným perám.

„Skôr než začneme...“

Kurva, jej hlas je čistý dym. Taký, aký naozaj počujete len v porno videách. Vtiahnem si do úst spodnú peru a potlačím zastonanie.

Opriem sa o stenu a pozorujem ju, úplne očarený malým stvorením predou mnou.

V hrudi mi vzniká niečo nevysvetliteľne temné. Čierne, diabolské a kruté. Dokonca nebezpečné.

Jediné čo chcem, je zlomiť ju. Roztriešťať ju na kúsky. A potom tie kúsky poskladať tak, aby zapasovali k mojim. Nezáleží mi na tom, či sa zmetia – *donútim* ich k tomu, doriti.

A viem, že sa chystám urobiť niečo zlé. Viem, že prekročím hranice, odkiaľ sa už nikdy nebudem môcť vrátiť, ale ani kúsokku zo mňa na tom nezáleží.

Pretože som posadnutý.

Som závislý.

A ja rád prekročím každú jednu hranicu, ak to bude znamenať, že toto dievča bude moje. Ak to bude znamenať, že ju *prinútim*, aby bola moja.

Už som sa rozhodol, rozhodnutie sa mi v hlave usadilo ako žula. V tej chvíli jej blúdiace oči sklznú priamo na mňa, narazia do mňa silou, ktorá ma takmer pošle na zem. Jej oči sa v kútikoch stále mierne zaoblujú, akoby bola rovnako unesená mnou ako ja ňou.

A potom čitateľ pred ňou odpúta jej pozornosť a ja viem, že musím odísť, než urobím nejakú hlúposť, napríklad ju unesiem pred najmenej päťdesiatimi svedkami.

Nezáleží na tom. Teraz mi už neunikne.

Práve som si našiel malú myšku a neprestanem, kým ju nechytím do pasce.

10. apríl, 1944

Môj návštevník je tu, za mojím oknom a sleduje ma počas toho, ako píšem. Srdce sa mi chveje a neviem povedať či je to kušli strachu. Nedokázala by som vysvetliť tento pocit, aj keby som sa o to snažila. Pokúsila som sa spísať tieto pocity na papier. Vysvetliť ich. Ale zdá sa, že žiadne slová nestačia.

Domnievam sa, že najlepší spôsob, ako to opísať, je vzrušujúci.

Neviem, čo so mnou nie je v poriadku. Ale musím povedať, že niečo je veľmi zle.

Keď sa naše pohľady stretnú, dýcham plytšie. Moja kru začína horieť. Mám pocit, akoby na mojej pokožke spočúval odkrytý elektrický drôt.

Je to pudová reakcia a obávam sa, že na nej začínam byť závislá.

Prichádza bližšie. Naše pohľady sa neustále stretávajú, rozptyľuje ma to od písania.

Stáva sa to bežným. Moje rozptýlenie. John si to začína všimnúť. Zasypáva ma otázkami, pýta sa, na čo myslím.

Ako mám povedať mužovi, ktorého milujem, že myslím na iného? Ako mu mám povedať, že som si začala

predstavovať iného muža, keď má môj manžel bozkávať? Keď sa ma dotýka?

Môj návštevník sa vzdaluje, klže do temnoty.

Bojím sa tohto muža.

Ale aj tak ma až príliš zaujíma.

Takto som si piatkový večer nepredstavovala. Prehľadávam steny starého domu, v ktorom sú uväznené bohvie aké tvory.

Už mi chýba len to, aby na mňa vyskočila zúrivá veвериčka a zahryzla sa mi do natiahnutej ruky, besná od hladu a ochotná zjesť čokoľvek vďaka rokom väzenia v stenách, keď nežrala nič okrem chrobákov.

Rameno mám po plece v tej prekliatej diere, ktorú urobil Greyson a v ruke pevne držím baterku. Je tam akurát toľko miesta, aby sa mi tam zmestila aj časť hlavy pod zvláštnym uhlom. Chcem sa rozhlianuť.

To je hlúposť. *Ja* som hlúpa.

Len čo som počula, ako Greysonovi narazili pri odchode dvere do zadku, prezrela som si škody. Nie je to obrovská diera. Zarazila ma však pomerne veľká medzera medzi dvoma stenami. Bol tam najmenej meter priestoru. A prečo by to takto postavili, ak to nemalo nejaký dôvod?

Ťahá ma k tomu ako magnet. Zakaždým, keď sa pokúsim odtiahnuť, mi kosťami prejdú hlboké vibrácie. Končeky prstov mi bzučia potrebou natiahnuť sa, pozrieť do tej bezodnej prázdnoty a nájsť to, čo ma volá.

Teraz som tu, zohýnam sa a pchám sa do diery. Predpokladám, že keď som si dnes večer nemohla ničím napchať svoju, mohla by som si prísť na svoje takto.

Svetlo môjho telefónu odhalí drevené trámy, husté pavučiny, prach a mŕtvolky hmyzu na vnútornej strane steny. Otočím sa opačným smerom a namierim svetlo na druhú stranu. Nič. Pavučiny sú príliš husté, nevidím toho veľa. Použijem telefón ako obušok a začnem niektoré z nich strhávať.

Prisahám, že ak ho pustím, budem *naštvaná*. Nedostanem sa k nemu a budem si musieť kúpiť nový.

Myknem sa. Po koži sa mi obtierajú pavučiny, pripomínajú vlasy. Je to podobné, akoby po mne liezli chrobáky. Otočím sa späť smerom doľava a posvietim si tam ešte raz.

Strhnem ešte pár pavučín, som pripravená vzdať sa a ignorovať volanie sirény, ktoré ma do tejto hlúpej situácie dostalo.

Tam.

Kúsok ďalej sa od niečoho odráža svetlo. Len nepatrný náznak, ale stačí to na to, aby som od vzrušenia vyskočila a buchla si hlavu do hrubej sadrokartónovej steny. Do vlasov mi napadajú vločky.

Au.

Ignorujem tupé pulzovanie vzadu v hlave, vyslobodím si ruku a ponáhľam sa po chodbe. Odhadujem vzdialenosť, ktorá ma delí od toho záhadného predmetu.

Chytím rám obrazu, zvesím ho z klinca a opatrne ho položím na zem. Urobím to ešte niekoľkokrát, kým sa nedostanem k obrazu mojej prababky, ktorá sedí na retro bicykli a v košíku má zväzok slnečníc. Široko sa usmieva a hoci je obrázok čiernobiely, viem, že má červený rúž. Nana hovorila, že si nanášala červený rúž skôr, ako si dala kávu.

Zvesím obraz zo steny. Takmer zalapám po dychu. Predo mnou sa zjaví zelený trezor. Je starý, s obyčajným číselníkom na uzamykanie. Prstami prechádzam po číselníku, v pľúcach mi horí vzrušenie.

Objavila som poklad. Predpokladám, že za to môžem poďakovať Greysonovi. Aj keď by som si rada namýšľala, že by som tie obrazy nakoniec aj tak dala dole už len kvôli tomu, aby sa moji predkovia viac nepozerali na moje mimoriadne pochybné rozhodnutia.

Civiem na trezor. Telo mi zrazu zaplaví studený vánok, mení mi krv na ľad. Náhla mrazivá teplota ma prinúti otočiť sa a očami preletieť po prázdnej chodbe.

Zuby mi drkocú a myslím, že dokonca vidím, ako mi z úst vychádza para. Tak, ako to prišlo, aj odišlo. Telo sa mi pomaly zohrieva na normálnu teplotu, ale mráz na chrbte pretrváva.

Nedokážem odtrhnúť oči od prázdneho priestoru a čakám, že sa niečo stane. Minúty plynú, nakoniec tam len tak stojím.

Sústred' sa, Addie.

Opatrne odložím obraz, rozhodnem sa striasť zo seba čudný chlad a vygúglím si, ako sa vlámať do trezoru. Prezriem niekoľko fór, kde sa uvádza krok za krokom a rozbehnem sa k skrinke s náradím môjho starého otca. Padá na ňu prach v garáži.

Tento priestor sa nikdy nepoužíval pre autá, ani keď dom vlastnila Nana.

Zhromažďovalo sa tu haraburdie, najmä náradie môjho starého otca a nejaké drobnosti z domu. Zoberiem potrebné náradie, vybehnem späť po schodoch a s použitím sily sa dostanem do trezora.

Tá stará vec je z hľadiska ochrany dosť mizerná, ale predpokladám, že ten, kto to tu schoval, v skutočnosti nečakal, že to niekto nájde. Aspoň nie za jeho života.

Po niekoľkých neúspešných pokusoch, záchvatoch frustrovaného stonania a narazenom prste, som toho zmrda konečne otvorila. Posvietim si telefónom. Vnútri nachádzam tri knihy v hnedej koženej väzbe. Žiadne peniaze. Žiadne šperky. V skutočnosti tam nie je nič hodnotné – aspoň nie peňažnej hodnoty.

Úprimne povedané, nedúfala som v niečo cenné, ale aj tak som prekvapená, že som žiadne cennosti nenašla, napriek tomu na čo používa trezory väčšina ľudí.

Natiahnem ruku a chytím knihy. Pod prstami si vychutnávam pocit maslovo jemnej kože. Na tvári sa mi rozhostí úsmev, keď prstami prechádzam po nápise na prvej knihe.

Genevieve Matilda Parsonsová.

Moja prastará mama – Nanina mama. Žena na obraze, ktorý ukrýval trezor, povestná svojím červeným rúžom a žiarivým úsmevom. Nana vždy hovorila, že ju volali Gigi.

Rýchly pohľad na ďalšie dve knihy odhalí, že sa volajú rovnako. Jej denníky? Určite áno.

Ohromená odídem do svojej izby, zatvorím za sebou dvere a s prekríženými nohami sa usadím na posteli. Okolo každej knihy je omotaná kožená šnúrka, ktorá ich drží zatvorené. Vonkajší svet mizne, keď chytím prvý denník, opatrne rozviažem šnúrku a otvorím knihu.

Je to denník. Na každej strane je text písaný ženským písmom. A na konci každej strany je charakteristický odtlačok narúžovaného bozku mojej prastarej mamy.

Zomrela skôr, ako som sa narodila, ale vyrastala som s tým, že som o nej počula nespočetné množstvo príbehov. Nana hovorila, že svoju divokú povahu a ostrý jazyk zdedila po svojej matke. Zaujímalo by ma, či Nana niekedy vedela o denníkoch. Či ich niekedy čítala.

Ak bola Genevieve Parsonsová taká divoká, ako o nej hovorila Nana, potom si viem predstaviť, že mi tieto denníky môžu odhaliť všetko možné. S úsmevom otvorím dve ďalšie knihy a potvrdím si dátum na prvej strane každej knihy, aby som sa uistila, že začínam od začiatku.

A potom zostanem celú noc hore a čítam. S každým ďalším zápisom som čoraz znepokojenejšia.

Z nepokojného spánku ma prebudí úder. Prichádza zdola. Je to ako byť vytrhnutý z hlbokej neprestávajúcej hmly, ktorá sa drží v zákuťiach môjho mozgu.

Zažmurkám a hľadím na svoje zatvorené dvere, sústreďujem sa na slabý obrys, kým moja myseľ dobehne to, čo som počula. Srdce ma značne predbieha, sval v hrudi mi prudko bije, chĺpky na krku sa dvíhajú.

Do žalúdka sa mi vovalí mrak obáv a až o niekoľko sekúnd neskôr si uvedomím, že zvuk, ktorý som počula, bolo buchnutie vchodových dverí.

Pomaly sa posadím a vykláznem spod prikrývok. V tele mi koluje adrenalín, som úplne prebudená.

Niekoť bol práve v mojom dome.

Ten zvuk mohol byť čokoľvek. Mohli to byť základy. Alebo, doriti, aj pár duchov, ktorí robia cirkus. Ale rovnako, ako keď vám vaše vnútro hovorí, že sa stane niečo zlé, moje mi hovorí, že niekto práve vošiel do môjho prekliateho domu.

Bol to ten človek, ktorý mi búchal na dvere? Musel to byť on, nie? Bola by to príliš veľká náhoda, aby nejaký cudzí človek úmyselne prešiel viac ako kilometer a pol k domu len preto, aby zabúchal na dvere a odišiel. A teraz je späť.

Ak vôbec odišiel.

Roztrasene vstanem z postele, zaplaví ma studený chlad, naskočí mi husia koža. Zachvejem sa, z nočného stolíka zoberiem mobil a zľahka našľapujem k dverám. Pomaly ich otváram, myknem sa pri hlasnom zavrzganí, ktoré sa ozve.

Potrebujem, aby mi Plecháč z krajiny Oz namazal pánty na dverách, rovnako ako potrebujem levovu odvahu. Trasiem sa ako osika, ale odmietam sa krčiť a nechať niekoho voľne chodiť po mojom dome.

Zapnem vypínač, zablíkajú niekoľko funkčných svetiel a osvetlia chodbu. Moja myseľ sa so mnou začne hrať a z tieňov vyčaruje ľudí, ktorí žijú hneď za svetlom. Pomaly sa blížim ku schodisku, cítim, ako ma sledujú oči z obrazov na stenách, keď prechádzam chodbou. Sledujú ma, ako robím ďalšiu hlúpu chybu.

Akoby hovorili: *hlupaňa, čoskoro ťa zavraždia.*

Kry si chrbát.

Sú hneď za tebou.

Posledná myšlienka ma prinúti prudko sa nadýchnuť a otočiť sa, hoci viem, že za mnou v skutočnosti nikto nie je. Môj hlúpy prekliaty mozog má až príliš veľkú predstavivosť.

Vlastnosť, ktorá robí v mojej kariére zázraky, práve v tejto chvíli vôbec neocceňujem.

Nahodím rýchlejšie tempo, schádzam dole po schodoch. Okamžite zapnem svetlá a trhnem sa pri žiare, ktorá mi spaľuje sietnice.

Lepšie ako alternatíva.

Zomrela by som na mieste, ak by som prehľadávala okolie s jediným lúčom svetla a zistila, že v mojom dome niekto číha. V jednej sekunde tam nikto nie je a v ďalšej sekunde *haló*, tam je môj vrah. Žiadne prekliate *ďakujem*.

Keď v obývačke ani v kuchyni nikoho nenájdem, otočím sa a stisnem kľučku na vchodových dverách. Stále sú zamknuté, čo znamená, že ten, kto odišiel, nejako dokázal dvere znovu zamknúť.

Alebo v skutočnosti nikdy neodišiel.

Prudko sa nadýchnem, preletím cez obývačku do kuchyne a zamierim priamo k nožom.

Periférne však zahliadnem niečo, čo leží na ostrovčeku a zamrznem na mieste. Pohľadom preskočím na predmet a z pier mi unikne nadávka, keď na vrchu zbadám jednu červenú ružu.

Civiem na kvet ako na živú tarantulu, ktorá na mňa hľadá a vyzýva ma, aby som sa priblížila. Ak to urobím, určite ma zožerie zaživa.

Roztrasene si vydýchnem, zdvihnem kvet z linky a otáčam ho v prstoch. Trné boli odrezané a ja mám zvláštny pocit, že to bolo urobené zámerne, aby to ušetrilo moje prsty od pichnutia.

Tá predstava je však bláznivá. Ak sa niekto v noci vkradne do môjho domu a nechá mi kvety, jeho úmysly sú presným opakom slušnosti. Snaží sa ma vystrašiť.

Skrútim prsty do päste, rozdrvím kvet v dlani, hodím ho do koša a pokračujem v mojej pôvodnej misii. Prudko otvorím zásuvku, príbor v tichu hlasno zacinká a po tom, čo vyberiem najväčší nôž, ju zabuchnem. Som príliš vytočená na to, aby som bola tichá a zákerná.

Ktokoľvek sa tu skrýva, bude ma počuť na kilometre ďaleko, ale je mi to jedno. Netúžim sa skrývať.

Teraz zúrim.

Nepáči sa mi, keď si niekto myslí, že sa môže vlámať do môjho domu, kým spím. A obzvlášť sa mi nepáči, keď ma niekto núti cítiť sa v mojom vlastnom dome zraniteľne.

A potom má tú drzosť nechať mi kvet ako nejaký zasraný čudák? Možno tú ružu zbavil sily tým, že jej odrezal trné, ale ja mu s rados-

ťou ukážem, že ruža je stále prekliato smrtiaca, keď mu ju strčím do krku.

Dôkladne skontrolujem prízemie a druhé poschodie, ale nikto ma nikde nečaká. Až keď som na konci chodby na druhom poschodí a hľadím na dvere, ktoré vedú do podkrovia, moje hľadanie sa náhle zastaví.

Stuhnem ako prikovaná na mieste. Zakaždým, keď sa snažím prinútiť nohy, aby sa pohli dopredu a nadávam si, že som neprehľadala každú jednu miestnosť v dome, nedokážem sa prinútiť pohnúť. Všetky moje inštinkty na mňa kričia, aby som sa k tým dverám nepribližovala.

Že ak to urobím, nájdem niečo desivé.

Podkrovie bolo miesto, kde sa Nana často uchýľovala a trávila tam celé dni pletením, pohmkávala si pri tom nejakú melódiu. V lete tam na ňu zo všetkých strán fúkalo niekoľko ventilátorov. Prisahám, že niekedy z podkrovia tie melódie počujem, ale nikdy sa nedokážem prinútiť ísť sa tam pozrieť.

Vec, ktorú zrejme neprekonám ani dnes večer. Nemám odvalu ísť tam hore. Adrenalin mi dochádza, vyčerpanie ťažko dolieha na kosti.

S povzdychom sa dovlečiem do kuchyne. Vezmem si pohár vody. Vypijem ho na tri dúšky, potom ho znovu naplním a vyprázdním.

Zvalím sa na barovú stoličku pred ostrovčekom a konečne položím nôž. Čelo mám vlhké od tenkej vrstvy potu. Keď sa nakloním a opriem si ho o studenú mramorovú dosku, po celom tele mi prebehne mráz.

Ten človek je preč, ale môj dom nie je jediná vec, do ktorej dnes večer vnikol.

Teraz je v mojej hlave. Presne tak, ako to doriti, chcel.

„Včera v noci sa mi niekto vlámal do domu,“ priznám sa s telefónom uväzneným medzi uchom a plecami. V keramickom hrnčeku zacinká lyžička, keď si miešam kávu. Pijem už druhú šálku, ale stále mám pocit, že mám namiesto očí činky a moje viečka sú súčasťou prehratého súboja vo vzpieraní.

Keď včera v noci ten úchylák odišiel, nemohla som zaspať. Prešla som celý dom a skontrolovala, či boli všetky okná zamknuté.

Zistenie, že boli, ma znepokojilo ešte viac. Všetky dvere a okná boli zamknuté pred jeho odchodom aj po ňom. Tak ako sa, doriti, dostal dnu a von?

„Počkaj, čo si povedala? Nieкто sa ti *vlámal* do domu?“ zajačí Daya.

„Áno,“ poviem. „Nechal mi na linke červenú ružu.“

Ticho. Nikdy som si nemyslela, že sa dožijem dňa, keď Daya Piersonová príde o reč.

„To však nie je všetko, čo sa stalo. Predpokladám, že je to len to najhoršie z celej včerajšej posranej noci.“

„Čo sa ešte stalo?“ spýta sa ostro.

„Nuž, Greyson je kretén. Práve uprostred jeho snahy nájsť svojím jazykom záhadnú dieru v mojom krku, mi nieкто zabúchal na predné dvere. A myslím tým *silno*. Išli sme sa pozrieť, ale nikto tam nebol. Predpokladám, že to urobil môj nový priateľ.“

„Doriti, to myslíš vážne?“

Pokračujem vo vysvetľovaní zvyšku. Greysonova hlúposť – trochu som sa pristavila pri tom, aby som sa na to posťažovala. Potom jeho päšť, ktorou vrazil do mojej steny a jeho dramatický odchod. Nespomínam trezor a denníky, ktoré som našla, ani to, čo som si v nich prečítala. Ešte som to nespracovala a ani iróniu toho, že hneď po tom, ako som si prečítala jej špinavý milostný príbeh, sa mi nieкто v tú istú noc vláme do domu.

„Dnes k tebe prídem,“ vyhlási Daya, keď skončím.

„Musím upratať dom, aby som ho pripravila na rekonštrukciu,“ odvetím vyčerpaná už len pri tej myšlienke.

„Pomôžem ti. Budeme piť aj cez deň, aby to bolo zaujímavé.“

Na tvári sa mi objaví slabý úsmev. Daya bola pre mňa vždy skvelou priateľkou.

Je mojou najlepšou kamarátkou od strednej školy. Po maturite sme zostali v kontakte aj keď sme obe išli na iné vysoké školy. Posledných niekoľko rokov nám naše životy umožňovali vidieť sa len cez sviatky a počas príchodu strašidelného lunaparku.

Po roku som nechala štúdium a pokračovala v kariére spisovateľky. Daya získala titul z informatiky. Nejakým spôsobom prenikla do istej hackerskej skupiny a je z nej celkom slušná strážkyňa zákona, ktorá odhaľuje vládne tajomstvá verejnosti.

Je najväčšia konšpiračná teoretička, akú som kedy stretla, ale dokonca aj ja viem uznať, že tie sračky, ktoré nachádza, sú znepokojujúce a má príliš veľa dôkazov na to, aby sa ešte dali považovať za teóriu.

Bez ohľadu na to nám obe naše zamestnania poskytujú dostatok slobody v každodennom živote. Máme viac šťastia ako väčšina ostatných.

„Veľmi si to vážim. Uvidíme sa čoskoro,“ poviem a ukončím hovor.

Vzdychnem si a pozriem na denníky, ktoré ležia na ostrovčeku pred mnou. Ešte som nedočítala prvú knihu a som nervózna z pokračovania. S každým ďalším slovom chcem Gigi zavrhnúť.

Takmer rovnako ako ňou chcem byť.

14. apríl, 1944

Znova sa vrátil. Odvážim sa povedať, že by som bola sklamaná, keby to neurobil. John odišiel do práce a Seraphina do školy. Vo chvíli, keď sa dom vyprázdnil, som čakala pri okne. Musím priznať, že to nebol okamih, na ktorý by som bola najvyšnejšia.

Tentoraz podišiel k domu. Stuhla som, vydesená z toho, čo urobí, ale tiež som očakávala jeho ďalší krok.

Keď mi odhalil celú svoju tvár, bez tieňa, čo by zakrýval jeho črty, zatajila som dych.

Bol krásny. Modré prenikavé oči. Silná sánka. Veľká. Taká veľká.

Pristúpil ku mne, stále odmietal hovoriť. Prstami ma pohladkal po tvári. Tak nežne. Obišiel ma, prstami preletel po mojej pokožke.

Zachvela som sa pod jeho dotykom a on sa usmial. Jeho úsmev spôsobil, že sa mi zastavilo srdce v hrudi.

A potom odišiel. Odkráčal preč bez slova.

Takmer som ho prosila, aby sa vrátil, ale zastavila som samu seba.

Znova sa objaví.

